

PROSTOR

Listopad—prosinec 2017

Ať se Tvým životem prolínají krásné melodie v příjemném rytmu, zkrátka: úspěšný nový ROCK 2018!

Redakce PROSTORU
přeje všem učitelkám, učitelům a zaměstnancům, žákům, rodičům i příznivcům Základní umělecké školy Jára Cimrmana Františkovy Lázně v roce 2018 dobré zdraví, úspěchy v soutěžích a také v práci a ve studiu, pohodové dny a každý den aspoň jeden důvod k radosti a úsměvu.

Kouzlo vánoc

„Když z nebe začne padat sníh, ihned byste měli jít nakoupit dárky!“

Je sice hezké, když dostanete to, po čem toužíte, ale zároveň je to i špatně, Kouzlo vánoc není jen o dárcích, ale o tom, že je rodina pospolu a všechny trhliny v přátelství by se měly zotavit. Ta jedna vločka, která se třpytí jako křišťálové jezero, může nastartovat různé pocity: Smutek, radost, zášť a někdy i zlobu. A ještě důležitější věcí, než jsou pocity, je soucit s druhými.

Sice se o vánocích děje nejvíce zločinů, ale tu atmosféru nikdo, podotýkám NIKDO, nedokáže nahradit. Jak jsem řekl: To, že se děje nejvíce zločinů a vražd, tak asi nikoho atmosféra nezajímá. Ale právě to je ta atmosféra. Víte, že když jste s rodinou, tak se vám nemůže nic zlého stát. *František Opelt*

Jaké dárky bych koupil, kdybych vyhrál milión korun?

Co bych koupil, kdybych vyhrál milion korun? Ani nevím. Nejdříve bych se kouknul po hrách nebo po konzolách, na které bych si chtěl někdy zahrát. Třeba Nintendo nebo něco podobného. Kdo má rád Xbox nebo PS4 ať dál nečte. Připraveni? Dobře. Ani jednu s těchto konzolí nechci, protože se mi na nich špatně hrají hry - zkusil jsem si to u kamaráda.

Když mluvíme o kamarádovi, dneska jsem mu dal dárek k vánocům. Byl totiž jediný, který mi něco dal k narozeninám. Příští týden odjíždí a dárek jsem mu předal už teď. Když jsem dárek vybíral, nebyl jsem si jistý, jestli se mu bude líbit. Byla to sluchátka. Nevadilo by mi, kdyby je nepoužíval. Hlavně, aby z nich měl radost. Ale řekl mi, že se mu hodí na hraní her na mobilu. V noci, v posteli.

Pro mámu a pro tátu? Vážně nevím, co jim koupit. Minulý rok jsem s tátou pro mámu vybrali parfém. S mámou jsme zase tátovi koupili zlaté prasátko neboli kasičku, kterou používá dodnes. Pro babičku a pro dědu jsem loni koupil dva dřevěné čtyřlístky a dvě dřevěné vařečky. Měli z toho velkou radost. Jinak osobně nejsem moc dobrý ve vybírání dáreků.

Správně bychom měli dávat to, co potěší nebo co se hodí, a ne tu nejdražší věc kterou najdeme a na kterou máme.

Takže co s miliónem? Zbytek, který bych neutil, tak bych daroval na charitu.

Ladislav Sudek

Jsem ráda, že jsem nevyhrála

Milion korun vyhraných v loterii a zrovna v předvánočním čase, kdy si všichni lámou hlavy, jakým dárkem potěšit své blízké? To se celkem hodí. Nemusela bych prohlížet nejprve ceny a potom teprve vybírat, ale bylo by to právě naopak. Možná bych se ani nemusela koukat na tu cenu...

Hmm. Když o tom tak přemýšlím, nevím, jestli by mi to usnadnilo výběr dáreků. Protože bez těch peněz jsem mohla vyřadit spoustu možných drahých dáreků, které si nemohu dovolit, a pak by mi zbyly například jen čtyři k rozhodování. Ale s takovou spoustou peněz? To by mi to vybírání udělalo rozhodně náročnější. Nemám totiž vůbec žádné tušení, co bych měla koupit, ať už peníze mám či nemám. V podstatě jsem ráda, že jsem nic zatím nevyhrála.

Niki Pham

Píšeme své první detektivní příběhy...

Zkusili jsme napsat první detektivní příběh na základě zadaných indicií: za detektivem přijde vyděšená žena a svěří se, že se před několika dny bez vysvětlení ztratil její soused. Starší pán odešel z domu je v kabátě a s malou taškou a nikomu nezanechal žádný vzkaz. Ted' oznámili, že se na nádraží v jednom velkém městě našel v úschovně kabát a malé cestovní zavazadlo, ve kterém byly svačina, klíče, brýle, vybitý mobil, poznámkový blok a kapesní nožik.... Naši reportéři měli za úkol se dle své fantazie pokusit rekonstruovat, co se s tím mužem asi stalo a vymyslet nějaký zajímavý konec.

... Paní odešla a my jsme se vydali na místo nálezu věci. Když jsme tam přijeli, našli jsme tam v sáčku nakousnutý, už plesnivý chleba a nějakou šťávu. V tašce byly ještě jeho osobní věci, a to klíče, blok, mobil a kapesní nožik. Byl zakrvácený. Peněženka mezi věcmi nebyla.

Od úschovny vedly stopy krve. Následovali jsme krevní stopu ke dveřím. V nich byl zalomený klíč, takže nešly otevřít. Stopa pokračovala k ventilaci. Když jsme si do ní posvítili, byla tam zatáčka, takže jsme nic nevypátrali. Proto jsme do ventilace vyslali vozítko na ovládání, které odhalilo něco, co nás vyděsilo. Ležela tam mrtvola toho postaršího muže. Když jsme ho vytáhli ven, měl v sobě bodnou ránu. Ta rána měla po prozkoumání stejný tvar, jako ten nůž. Sejmuli jsme otisky prstů a databáze nám ukázala, že to jsou otisky prstů sériového vraha, který byl nedávno propuštěn z vězení.

Dalším bodem pro zkoumání byla pachová stopa voňavky. Když jsme k úschovně přivedli služebního psa, tak nás od nádraží vedl přes koleje až do lesa. Tam jsme našli starou boudu, ve které jsme objevili růži a na té byl přilepený vzkaz: „Přišel jsi pozdě!“ A v tom okamžiku jsem uslyšel výstřel a ucítil pronikavou bolest zádech. Otočil jsem se, popadl pistoli a bez váhání jsem střílel do všech stran, dokud jsem neupadl do bezvědomí.

Probral jsem se v nemocnici. Nade mnou byl celý náš sbor. Všiml jsem si, že mé asistentce ukápla slza. Chtěl jsem se zvednout, ale moje nohy nereagovaly. „Střelil tě do páteře, a no ... budeš muset být na vozíku“, řekla smutně, Ted' mě ale nezajímali mé nohy, ale jen to, co se stalo s tím lupičem a vrahem.

„Vypátrali jsme ho opodál biudy, a teď už je ve vězení“, řekli mi.

„Ten blbeček si ujížděl na kytkách. To je dobře, že jste ho chytili,“ řekl jsem a usnul.

Po pěti letech vývoje vynalezli vědci nové robotické nohy a invalidní agent ihned souhlasil s tím, že bude první zákazník. Asi po roce se náš agent naučil perfektně chodit s novými nohama. Hned ho přijali zpátky do služby, a tak to nakonec všechno dobře dopadlo. A náš policejní agent pokračuje v práci dál. *František Opelt*

Detektiv

Přišel jsem ze školy domů a najednou jsem zjistil, že mi chybí žakovský průkaz. Takže jsem si musel vzpomenout, kde jsem naposledy byl. .

„Hmm! Po škole jsem nešel nikam, jen jsem byl chvíli na nádraží.“ Tak mi nezbyvalo nic jiného, než tam už konečně znovu vyrazit.

Po hodině... Když jsem našel svůj žakovský průkaz a chtěl jít zpátky domů, tak se mě zeptal cizí pán, jestli to není můj kabát, který ležel na skříni úschovny. Já si najednou vzpomněl, že náš soused měl před týdnem na sobě úplně stejný kabát. Jenže od té doby jsem ho už neviděl. Tak jsem se podíval, co je v něm. A v jeho kapse byly brýle, peníze, mobil, nůž, kapesník a knížka.

Rozhodl jsem se, že zkusím nějakým způsobem zjistit, proč jsem ho vlastně neviděl už týden a co se asi tak mohlo stát. Tak jsem se ptal všech lidí, kteří ho dobře znají a zjistil jsem, že našeho souseda přepadli dva vysocí muži, kteří měli u sebe zbraně. Ale on jim nějakým záhadným způsobem utekl. A je momentálně doma, ale bojí se vycházet ven. Tak jsem ho tedy šel navštívit a zeptat se ho na nějaké věci, které mne teď zajímaly, hlavně, co se to vlastně stalo.

Když jsem došel k domovu, zazvonil jsem hned u jeho dveří. Otevřel mi.

Já: „Dobrý den, dlouho jsem vás neviděl!“

Soused: „To víš chlapče, mám teď hodně práce, dělám v Německu.“

Já: „Můžu se vás na něco zeptat?“

Soused: „Jen se ptej.“

Já: „Minule, jste měl na sobě hnědý kabát, máte ho pořád doma?“

Soused: „No jo, jen se pojd' podívat.“ Kabát opravdu visel ve skříni.

Já: „Dneska jsem se ptal několika lidí, kteří vás znají a oni mi říkali, že vás přepadli nějakí muži a že se teď bojíte chodit ven. Je to pravda?“

Soused: „Ježiš, nemluv blbosti, a běž už! To je jen výmysl“

Tak jsem zjistil, že ten kabát nebyl souseda, ale někdo si ho zapomněl ve vlaku, a tak ho tam prostě položili, aby si ho zase našel. A ty lidi, kteří mi vykládali o tom přepadení, mi tvrdili věci nepravdivé.

Honza Nguyen

Ztracený důchodce

Mé jméno je Petr Klíč. Jednoho dne k nám na stanici přišel jeden klučina. Jmenoval Igor a řekl nám že se mu ztratil děda. Tak jsem mu já a můj kolega Pepa nabídl, že mu pomůžeme ho najít. Nejdříve jsme se ho zeptali jak se jeho děda jmenuje, jak vypadá, kolik mu

je let, apod. Potom jsme museli prohlédnout jeho pokoj, jestli nešlo o únos, Ale nic jsme nenašli.

Asi dvou dnech se našla jeho taška. Aaaa, kam že máme jet? Cccooo? Až do Francie?

O den později

Tak tady tu tašku našli. Jsme na nádraží. Jdeme dovnitř.

„Bonjour, Messieurs!“

„Co? Co to plácá Petře?“

„Aaaa, počkej mám slovník... Aaaaa, tady to je.

Bonjour, mesi messieurs. To znamená: Dobrý den, páno-
vé.“

„OK. Tak se ho zeptej, jestli umí česky.“

„Jo, nalistuju si to. Pouvez-vous parler la langue
tchèque?“

„Ano pánové, umím.“

„Jupí.“ Pak jsme mu řekli, co hledáme.

„Podali jste hlášení o tom dědovi. Půjdeme na stani-
ci na zajištění důkazů.“

Na stanici zajišťování důkazů.

„Dobré jitro vám přeji. Co chcete?“

„Tu tašku, která byla nalezena na nádraží.“

„Oooo, ano, jen ji musím najít. Počkejte chvílku
prosím.“

„No, Petře, co t uděláme, až tu brašnu dostaneme?“

Nežli jsem odpověděl, ozvalo se z rozhlasu: „Pozor, pozor!
Důležité hlášení. Toto je vzkaz pro celou Francii. Pokud do
48 hodin nedostanu 459 miliónů eur, tak bude Francie zni-
čena!!! Hahahahahaha!!!!“

„Panebože, Petře! Co to znamená? Zeptáme se...“

„Dobré jitro, pánové, tady je zakázaná oblast.“

„Jsme detektivové z Česka.

„Tak dobře, tak pojdte za mnou.“

„Slyšeli jste to hlášení?“

„Jo, jo, a zaznamenávali jsme zvuk.“

„Mohli bychom detekovat místo, odkud to bylo
vysíláno, ale musíte nám dát den na to, abychom to našli.“

O další den později

Je ráno. „Tak, Petře, jdeme to zjistit!“

Pátrali jsme a hledali, až jsme to skutečně našli.

Podali jsme hned zprávu. „To místo je v Paříži pod Eiffe-
lovou věží.“

U Eiffelovy věže se znovu ozvalo to hlášení: „Do
zničení Francie zbývá 5 hodin a 59 minut.“

„Petře, teď musíme najít vstup pod Eiffelovku.“

„Tak jo... ! Áááááááá...!“ Buch!!!

„Jsi v pohodě, jo? O co jsi zakopnul?“

„Jóóó, ahááááá. To je ten vstup! Jsou tu dvířka. Ale
jsou na zámek. Máš šperhák?“

„Ty umíš se šperhákem?“

„Jo. Koukni na otevření musíš pohnout nahoru, do-
lů, trochu s tím zatřást—a hurá! Je otevřeno!“

„Tyyy vado, kde ses to naučil Petře?“

„Od kámoše, zámečníka.

„Jooo, až to vyřešíme, tak dáš mi jeho číslo.“

„Jasně, ale teď musíme sejít dolů. Zavři a podej mi
baterku. Teď slezem. Opatrně, neupadni.“

„Najdi vypínač.“

„Už jsem ho nahmatal. Posviť mi trochu.“

„Aaaaa,co to je?“

„To je robot.“

„Fuj, je pěkně zaprášenej. Jsou na něm samé
pavučiny a vůbec je celej pěkně hnusnej, hlavně ohled-
ně jeho obličej. Jen se koukni. Fůůůůj.“

„No, ale je vidět, že ten člověk, kterej ho má, je
pořádně bohatěj.“

„No, to máš pravdu.“

„Tak to určitě mám.“

„No, Petře, pojd', musíme pohnout.“

„Vaaaauuu!“

„To je velký!“

„K zemi! Psst!! Vidíš je?“

„A koho?“

„Ty roboty!“

„Jo. Musíme se kolem nich proplížit.“

„OK! Tak tři dva jedna... Jdem, jdem.“

„Hej, pockat. Stat. Nebjehejte. Stat!“ Tohle na
nás zařval robot.

„Aaajaj všimli si nás! Pojd'!! Rychle, rychle“

„Stát! Stůjte! Nemáte povolení!“

„Hele, musíme se kolem nich proplížit.“

„Poplach! Vetřelci na základně, vetřelci na zá-
kladně“

„Petře, zbraně! Vezmi ten samopal a střílejš“

„Aaaaa ...mám ho!“

Ratatatatatat ratatatatat ratatatatatata.

„Huh blbý roboti. Ale že jsme jim to nandali?
Teď pojd'. Tam je vchod do kanceláře toho maniaka.“

„OK. Ale vezmi radši ještě pistole, kdyby-
chom náhodou potkali další roboty.“

„Dobře tady máš jednu a k ní pár zásobníků.“

„Díky“

„Tak tři dva jedna—teď“. Jsme v kanceláři.

„Ruce vzhůru Česko-francouzská policie,“ vykřiknul
můj kolega

„Aaaaa! Vy jste rychlí. Vy nezdvováci, ani
mně nenecháte si zabalit věci před tím, než vám uteču.“

„Jo. Můžeš si zabalit, ale do vězení.“

Petr zjistil, že ten důchodce vlastně byl ten šle-
nec, a to všechno dělal jen pro svou radost. Všechny
roboty a odlety i plány řídil on sám. Byl to starý pán,
měl černé vlasy, dlouhý nos, malá ústa a malé uši, zele-
né zlé oči. Byl pořád celý v černém oblečení. Teď už
ale má na sobě vězeňské hadry. *Marek Stolarik*

Kráska, ze které jde mráz..

Nečekaně šťastný konec

Už to byl 8. den, co se pan Havel nevrátil domů. Jeho sousedka, slečna Martina Volná, si pomyslela, že se mu určitě muselo něco hrozného stát. Pan Havel je totiž hodný starý muž, kterému zemřela žena už před mnoha lety. Přesto, že to je dávno, nikdy se nenaucil pořádně vařit a proto mu Martina dennodenně vařila. A proto potom, kdy pan Havel zmizel bez jakékoliv zprávy, si Martina dělala opravdu veliké starosti. A jakpak by ne. Vždyť nezvedal její telefony a ani neodpovídal na její zprávy. Co když ho někdo přepadl na ulici a zabil? A nebo ho někdo unesl? Ale kdo by chtěl takového pána jako je pan Havel unést? Vždyť není až tak bohatý, a že by měl někde tajně diamantové doly? No to už je opravdu nemožné.

Najednou někdo Martině zavolal. Bylo to od neznámého čísla. Martina váhala hovor přijmout, ale zvědavost zvířela.

„Tady policie České republiky. Můžu se zeptat, jestli mluvíte se slečnou Martinou?“ ozval se z jejího mobilu hlas mladého policisty.

„Ano, tady Martina Volná,“ odpověděla. Polekala se se, protože netušila, o čem jde. Třeba se stalo něco hodně zlého.

„Můžete přijít na policejní stanici na Hlavním nádraží co nejdříve, prosím? Potřebujeme něco ověřit.“

„Samozřejmě,“ odpověděla a doufala, že to bude nějaká ne zlá, ale dobrá zpráva o panu Havlovi.

A také se nezmýlila. Sedí na policejní stanici, kde se dozvěděla, že na nádraží se našel kabát, ve kterém se nacházely klíče, mobilní telefon, peníze, nůž, kapesník, knížka a brýle. V tu chvíli jí došlo, že by to přepadení nemohlo být, protože peníze zůstaly. Současně ale jí připadaly nějaké věci divné. Pan Havel je opatrný, nikdy by si přeci nenechal jen tak někde ležet svůj kabát, a i kdyby. Je zima, bez kabátu by nemohl odejít z nádraží. Navíc tyto brýle jsou na dálku a pan Havel nosí jenom brýle nablízko. Taký tento žánr knihy pan Havel nemá rád, tak proč ho teda má v kabátu.

„Podle záznamů kamery, ten kabát tu někdo odložil a nevyzvedl už před čtyřmi dny,“ oznámil ji policista a ukázal záznam. Na něm byl nějaký muž. Opravdu, odložil kabát, něco si poznamenoval—a pak rychle odešel. Na kabát zjevně zapomněl. Jenže ten muž nebyl pan Havel.

„T-To není pan Havel,“ zakoktala, „tohoto muže neznám!“ V tom šoku Martina se spletla. Toho muže jen nepoznala, ale byl to člověk, kterého vídávala na ulici, když se vracela domů pozdě večer z práce.

„Jste si jistá, že ho neznáte? Máme i jiné záznamy. Možná jste ho jen z toho úhlu nepoznala,“ a policista rychle poslal svého spolupracovníka pro jiné záznamy.

Na dalších záznamech byl tento pán zachycen v parku poblíž nádraží, jak mluví s panem Havlem. Oba měli podobný, až skoro stejný kabát. Vypadalo to, jako kdyby ho pan Havel o něco žádal. O něco důležitého. A pak... pak si ten muž s panem Havlem vyměnili jakési 2 černé krabičky, které vypadaly jako mobilní telefony. Nevěděla, že tento muž právě informoval pana Havla o jedné velmi důležité osobě.

Martina dál pozorně sledovala a doufala, že uvidí znovu pana Havla. V záznamu ze dne 14. ledna, 2 dny po té, co pan Havel zmizel, ho spatřila ho s kufrem. Tenhle kufr

měl s sebou, když byl u ní naposledy na snídani, tudíž toho dne, kdy zmizel. A když se ho tehdy ptala na to, co v něm je, pousmál se. Prý se to dozví.

Policista pokračoval: „Ten kufr byl nalezen v Ostravě ve vlaku. Nikdo si pro něj nepřišel. Když ho ostravská policie otevřela, našli tam dokumenty paní Jaroslavy Volné,“ Sotva Martina uslyšela to jméno, její výraz zmrzl. Jaroslava Volná se jmenovala její matka, která ji kdysi jako malou nechala u své sestry, Martynty tety, a už se pro ni nevrátila. Teta Martině nikdy nepověděla, co se stalo a kde její matka je. Později, když teta zemřela, její matka nebyla ani na pohřbu.

„Podle údajů ostravské policie, paní Volná, za svobodna Havlová, nyní leží v nemocnici na ARO. Momentálně je ve velmi špatném stavu. Kromě toho trpí už roky amnézií, jejíž příčinou byla nehoda v roce 1997...“ (Martina se zarazila. To byl rok, kdy ji její matka opustila) „...a ukázalo se, že pan Havel jel do Ostravy právě za paní Volnou, která je jeho dcerou,“ dokončil policista.

Dějà vu. Martina najednou ve své mysli slyšela hlasy dítěte a smích. Něčí křik. Všechno se jí rázem vrací. Vzpomíná na to, že když byla malá, žila v Ostravě. A ten den, to bylo 1. září 1997, ona a její matka šly spolu domů. Pršelo. Malá Martina milovala déšť. Běhala a skákala do kaluží. Nevšimla si, že se směrem k ní rítí rychlé auto. Každá matka by zachránila své dítě, a to udělala i její maminka. Strhla dcerku stranou, ale sama utrpěla vážné zranění...

Martina kráčí pomalým krokem k lůžku své matky. Slzy v očích a kytice v ruce. Starý pan Havel, který sedí u jejího lůžka, se usmívá. Na ni, na svou vnučku. Avšak žena na posteli má stále prázdný výraz. Zdá se, že nerozpoznává osoby, které tu jsou. Ale jakmile uslyšela zvolání Martynty: „Mami!“, začala plakat. Jen o minutku později se matka a dcera už objímaly.

Martina vůbec netušila, že ten cizí pán (zachycený na záznamu) se celou dobu staral o její matku a vyprávěl jí o Martině. Ano, celou tu dobu, kdy její matka pobývala v ústavu. Také všechno řekl panu Havlovi. Nikdy už od té doby neměla šanci mu poděkovat, protože ho znovu nepotkala. *Mike Le*

Tuto fotografii jsme pořídili v adventním čase v Muzeu v Chebu, kde se kromě jiného představili svým umem mladí z chebské houslařské školy.

Záhadné zmizení pana Granta

„A jaký máte na to názor? Co si o tom myslíte vy?“ koukl se jí přímo do očí.

„Já vážně nemám tušení, co se tak mohlo stát. Proto jsem tady. Vždycky jsme si vše říkali. A teď najednou nic.“ Hlas ženy, která seděla v detektivově kanceláři zněl velice zoufale.

„Kufr a v něm jeho osobní věci, který se našel na letišti. A jinak ani zmínka, že by byl viděn na letišti před svým zmizením.“

„Hmm... co by to nemohlo být než jen to, že si chtěl odpočinout od každodenního života. A proto odložil své veškeré věci a vydal se do přírody žít život jako tenkrát. Bez elektřiny, bez dnešních moderních technologií, prostě něco ve smyslu: Už mám po krk 21. století, chci zpátky do století 10. například,“ snažil se jí trochu rozptýlit. „Určitě je v pohodě a na vás teď někde myslí.“

Ale žena se pořád tvářila tak jako předtím. Její ztuhlý bledý obličej nejevil žádné známky úlevy. Detektiv se tedy musel zasmát svému „žertíku“ sám a doufal, že teď to pochopí. I tak nic.

„Dobře, byl to špatný vtip, uznávám. Omlouvám se...“

Žena stále hleděla do prázdna.

„Takže pověste mi ještě jednou, co se našlo v tom kufříku?“ zeptal se, i když to věděl.

Nic. Neodpověděla.

„Ach ano vlastně, byly tam klíče od bytu, mobil a ...“ (myslel si, že ho doplní). „... peníze, zmuchlaný kapesník, malý anglicko-český slovník, dioptrické brýle a nůž.“ dodal detektiv s výdechem. „Nechte to na mě. Já vám vašeho manžela najdu!“

„Vážně!? Jste si jistý, že ho najdete?“ vzpamatovala se.

„Od toho tu přece jsme. Proto jste tady, jak jste říkala.“ ironicky se zasmál. „Ale budete muset šáhnout hluboko do vaší peněženky. Možná budete muset i použít manželovy peníze nalezené v kufru,“ koukl se na ni vážným pohledem.

„Pro manžela udělám cokoli.“

Po té, když opustila kancelář, detektiv se pohodlně usadil na své židli a přemýšlel. Nebylo to o tom, jak se to mohlo stát, ale lámal si spíše hlavu s tím, proč. Jaké důvody by za tím vším mohly stát. Proč by se ho chtěl někdo zbavit. Proč lidí docházejí k takovému závěru, že zabíjí, unáší, mučí ...

Udělal si kávu na zahřátí. Nebo spíše chtěl mít svoji útulnou malou kancelář plnou vůně Latte macchiata. Zbožňoval ji. Zhluboka se nadechl, aby co nejvíce nasál vůni lahodné kávy, jako by ji ochutnával čichem. Už si chtěl usrknout, ale začala hrát písnička, detektivova oblíbená.

Pobrukoval si, odložil nerad šálek kávy a hledal mobil na stole plným spisů. Mobil neodbytně vyzváněl.

„Kancelář detektiva ...“

„... Charlese. Víím, jinak bych vám nevolal,“ přesušil ho. „Ohledně toho případu, který teď vyšetřujete, mám zajímavou informaci.“

„Toho případu?... Hmm. Ach ano, vlastně tenhle případ. Už víím, co tím myslíte,“ Charlesův hlas v telefonu zněl velice sarkasticky.

„Zmizení Bena Granta.“

„Ano, přesně to jsem měl na mysli.“ v ironii pokračoval. Byl podrážděný, protože ho vyrušil od jeho Latte macchiata, ale přece to byla jeho práce.

„Přišel mi od něho dopis.“

„Počkat, počkat. Je hezké, že vám poslal dopis, ale musím vás zklamat, nikdo za mnou nepřišel s tímhle případem.“ Muž se detektivovi nezdál.

„Vážně ne? Já slyšel, že už jste mluvil s paní Grantovou.“

„Ne. Nikdo takový nepřišel.“

„Možná ještě nedorazila. Ta ženská má zmatek ve všem, když si ani nedokáže uhlídat svého manžela.“

„Manžela? Jen otázka. Proč by posílal dopis vám a ne své manželce?“

„No... proč by psal nedůvěřivé manželce a ne svému nejlepší příteli, Robertu Soulovi? Konec konců známe se už přesně třicet devět let,“ jeho hlas zněl pyšně. „Stejně se jen zmínil o tom, že si nemusíme dělat o něho starosti. Je naprosto v pořádku. Jen prý musí něco vyřídit. Na fotce vypadá spokojeně a hlavně odpočatě. Pak dodal, že se už 25. února vrátí,“ nenechal Charlese mluvit.

„Hmm... co když to ale pravda být nemusí?“

„Právě. Naštěstí jste od toho tady vy, takže vám přeji hodně štěstí. Spíše hodně důkazů.“ a hned zavěsil.

„Robert Soul... hmm.“ řekl si pro sebe. Pak si vzal tužku a pro případ si to jméno napsal, aby nezapomněl. Na stole čekala káva, Charlesovo Latte macchiato, jenže už vychladlá. Neměl na ni už vůbec chuť. Kdo by si dal studenou kávu, když si ji mohl vychutnat hezky teploučkou? Jen tedy pozoroval, jestli ještě nezahledne páru z šálku kávy. Jakoby doufal, že se najednou z ničeho nic ohřeje. Marně. Nechal ji tam jen tak ležet, kdyby si to káva náhodou nerozmyslela. Porozhlédl se po místnosti. Očima přešel trhací kalendář, na kterém bylo právě číslo 15, a pomyslel si, že je pozadu o týden. I tak se nezvedl, aby to napravil. Květina v pravém rohu pořád žije. Nebo aspoň tak vypadá. Pak svoji pozornost obrátil ke stolu. Poskládal všemožné papíry, jedním očkem zkontroloval naposledy kávu, a ne. Pořád je stejná. Snad dokonce studenější. Sice si hezky uklidil stůl, ale do vyšetřování se nepustil. Tenhle případ se mu nezdál. „Zmizení... co když si vážně chtěl jenom odpočinout od každodenního života? Nikdo nikdy neví.“ pomyslel si. Podíval se na strop. Zahledl se na lustr. Takové jako tento většinou bývají v luxusních restauracích. I jemu je záhadou, jak se dostal sem. Za dveřmi se objevil něčí stín. Aniž by zaklepal, Charles ho hned pobídl, aby vešel dovnitř.

„Dobré dopoledne.“ usmál se pán, který vstoupil. Byl to nucený úsměv, všiml si detektiv.

„Tady vám nesu informace o Grantovi. Najdete tam, kdy a kde byl posledně spatřen jeho příbuznými a kýmkoli, kdo s ním měli něco společného. A ještě pár dalších různých důkazů,“ položil spisy na stůl a hned zamířil ke dveřím. Detektiv vřele poděkoval a

bleskově prolístoval, co se tam psalo, až narazil na razítko policie. V tu chvíli mu došlo, že mu už vlastně policie několikrát poskytla dostatečné informace, jako zrovna teď. Ale jak o tom vědí? Nesedí tu ani hodinu. „To se musí Grantová vážně hodně bát, že za mě hlásí, na jakých případech momentálně pracuju...“ domyslel si. „Jako by mi nevěřila.“ zasmál se.

Znovu se opřel o svoji židli a zamyslel se. Neuvažoval o případu. Lámal si hlavu s tím, jestli si nemá ohřát kávu, která tu pořád stojí na stole a asi bude stát i nadále, dokud ji někdo nevytře. A navíc mu mezi vrstvami papírů celkem překáží. Stačí jen jedno nešikovné máchnutí a je po kávě i po papírech. Nakonec se tedy nerad ze své židle zvedl. Bylo by mu líto Latte macchiata a nehodlal ho tam jen tak nechat. Konec konců to se oblíbeným druhům kávy nedělá. A když už stál na svých nohou a čekal, napřáhl se ke kalendáři a vytrhl sedm listů. „Tak, aspoň tohle je hotové... Hmm, a káva taky. Tak a teď už zbývá vyřešit jen ten případ,“ zamumlal si pro sebe.

„Detektiv Charlese, je to tak?“ celý udýchaný vrazil do místnosti neznámý muž.

„Klidně i Charlese. Je to vskutku jedno. Kdo jste?“ a usrl si konečně z hrnku nápoj po té dlouhé době, kdy byla káva připravena v kávovaru.

„Jsem Ben Grant.“, pořád popadal dech.

„Ben Grant,“ zopakoval roztržitě detektiv jako znamení, že ví, o čem se jedná.

„Už ten případ nemusíte řešit. Jsem tady celý, živý a zdravý.“

„Ne?“

„Jsem Ben...“ a Charlesův nevěřící pohled ho donutil, aby mu ukázal svoji občanku. Ano, byl to opravdu on.

„Ale co se stalo? Neměl jste přijít až 25. února?“ odložil si šálek na stůl. Možná proto, že se v tu chvíli nehodil usrkávat kávu, ale větší pravděpodobnost je, že už tam nic nezbylo. Přece by si ji nenechal vychladnout ještě jednou. Takovou chybu by už neudělal.

„Viděl jsem se zrovna ve zprávách, že jsem v pátrání. To mě vážně šokovala. To, aby moje žena zašla na policii a k soukromému detektivovi. Páni! To jsem tedy nečekal,“ zasmál se. „Jen jsem jí chtěl ukázat, jaké by to bylo bez manžela a odpočinout si od všeho.“

„Takže... je vše v pořádku?“ zeptal se detektiv Bena pro jistotu, kdyby se náhodou v tom vysvětlování vyloupnul nějaký další problém. Samozřejmě doufal a moc si přál, ať už je to vše vyřešené a skončené. A třeba by dostal zapláceno, nechtěl už žádné nové případy.

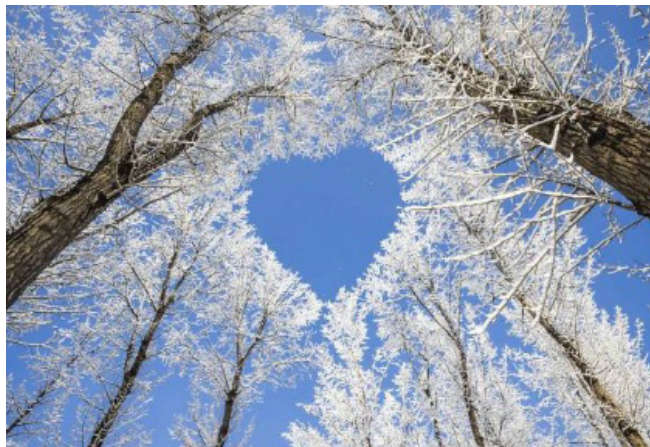
„I dokonce v lepším!“ rozšvelil se Ben Grant a detektivovi se ulevilo. Nedal to ale znát, to je přece jasné.

„Už jsem byl na policii, u všech všudy. Nemusíte nikomu nic vysvětlovat. Jinak i tak děkuji za vaši spolupráci.“ Muži si podali ruce. „Ještě jednou díky a nashledanou!“ odporoučel se rychle a zavřel za sebou dveře.

Kdyby nechal dveře otevřené, viděl by detektiv, jak radostí poskakuje po chodbě. Radostí proto, že se jeho manželka paní Grantová tak velice o něho bála.

„A to bychom měli taky hotové...i když jsem nic neudělal.“ Někdy člověku stačí chvíli počkat, a vše se vyřeší samo...

Další den do kanceláře přišla v poště obálka s penězi od paní Grantové, a s poděkováním, že našel pana Granta. Byla to dost tlustá obálka. Charlese tentokrát nic neudělal, nezabýval se případem, ale kávou. Nejprve mu přišlo nevhodné držet peníze v ruce. Maličko ho žralo svědomí. Snažil se chvilku obálku vrátit, ale pak se rozmyslel. Peníze by dostal stejně zpět. Koupil si tedy v nejbližším obchodě kasičku (a to za své opravdu vydělané peníze), nalepil na ni nápis: „Peníze za nicnedělání“, a pak do ní pečlivě vložil tlustý svazek bankovek. *Niki Pham*

Zimní inspirace....

Povídka o dívce jménem Marie

Ta dívka, o které budu mluvit, se jmenuje Marie. Na první pohled vypadá jako velice stydlivé děvče uzavřené ve svém světě, ale pokud ji člověk pozná blíž zjistí, že dokáže mluvit o ničem a o všem zároveň, a to snad několik hodin. A vy pak dokážete sedět vedle ní a okouzleně poslouchat její krásné myšlenky. Lidé, kteří mají takové štěstí ji poznat, dobře vědí, že je to jedna z nejkrásnějších bytostí na téhle planetě. Nemyslím teď její krásu vnější, ale krásu tím, kým je uvnitř. Když se podíváte do její duše, tak zahlédnete jen lásku a radost, které z ní vyzařují a šíří se mezi lidmi. Zároveň ale, když ji poznáte ještě blíž, tak uvidíte na dně duše také její temnou stránku. Tou je její velká uzavřenost sama v sobě a odstup, který si udržuje od většiny lidí. A to ji současně dělá zajímavou.

Je drobné postavy. Kvůli své drobnosti už na pohled působí jako slabá a nejistá osoba, ale ve skutečnosti je to neuvěřitelně silná osobnost.

Jak jsem již zmínila, Marie nerada mluví ve společnosti o sobě, a tím se z ní stává také velice záhadná slečna. Zpočátku na lidi působí uzavřeně, a ti, kdo ji znají jen málo, o ni nejeví velký zájem, a to ani ve škole. Trvá dlouho, než si vás vybere mezi své přátele a odhalí svou duši.

Nikdo však neví, že tato drobná dívka v sobě také skrývá velký potenciál a nadání k umění. V ten moment, kdy si vezme do ruky tužku a papír, dokáže uniknout realitě často i na několik hodin. Její kresby jsou tím, kým je doopravdy, a proto to je nechce nikomu ukázat. Jak jsme řekli, je uzavřená, jelikož se v

lidé. Její kresby jsou proto krásné a čisté, ale současně temné a matoucí, jako je její skrytá část duše.

Marie ale nebyla vždycky tak stydlivá. Byla tou nejšťastnější bytostí pod sluncem. Její kaštanové oči vždy zářily láskou, kterou v sobě měla. Byla ta nejpoblábnější holka z celé školy a každá dívka snila tom, že by chtěla být jako ona. Marie zároveň nebyla jednou z těch namyšlených holek, co si o sobě myslí jen to nejlepší. Byla vždy k ostatním milá, laskavá, a tím si zasloužila lásku celého města. Ve dne chodila do školy, kde se dobře učila, odpoledne docházela pomáhat starým lidem a po večerech chodila se svými kamarády po klubech. Byla tam vždy se svým přítelem, kterého nadevše milovala. A také měla jednu nejlepší kamarádku, která tu pro ni byla už od školky.

Myslela si, že je šťastná. Ale hluboko v sobě věděla, že ve světě, ve kterém žije, je hrozně moc falešného, ale nechtěla to sama sobě přiznat. Věřila, že pokud bude předstírat, že je ŠŤASTNÁ, tak možná bude jednou opravdu ŠŤASTNÁ.

Jednoho dne po půlnoci se vracela domů a viděla policejní auta, jak stojí u jejich velkého domu. Polekala se hrozně, neměla tušení, co se děje. Rozběhla se jak nejrychleji mohla k autům a ptala se policistů, co se děje. Oni jí nejdříve nechtěli nic říct, říkali, ať jde pryč. Jenže když řekla, že to je její dům, kde bydlí, tak si jí vzala stranou policistka a začala jí velmi tiše a soucitně vyprávět o tom, jak její rodiče a sourozenci měli velkou autonehodu a nepřežili to... Marie se rázem ocitla na celém světě sama.

V přítomnosti

Říká se, že rok dokáže změnit člověka. Po autonehodě se dívky ujala vzdálená teta, která však byla natolik zaneprázdňena svým životem, že koupila dívce malý byt, ve kterém mohla žít sama. Marie po samotě toužila a kromě toho už nechtěla žít ve stejném domě jako kdysi. Dívka upadla do depresí, čím dál víc se uzavírala do sebe a své dřívější kamarády doslova vytlačila pryč ze svého života.

Ve škole se najednou chovala k lidem hnusně a s nikým nechtěla mluvit. Její nejlepší kamarádka a přítel se jí sice snažili pomoci, ale Marie odmítala jakoukoliv společnost.

Deprese a úzkost ji dovedly až k sebevražedným myšlenkám. Myslela si, že už není pro nikoho důležitá. Slyšela hlasy v hlavě, které jí stále opakovaly, že pokud to ukončí, bude vše lepší. Tolikrát přemýšlela o sebevraždě, ale příliš se bála, aby své myšlenky úplně dokončila. Nebyl den, kdy by nemyslela na svoji smrt. Bylo to jako by se dusila a topila najednou. Chtěla mít přátele, ale zároveň toužila být sama. Cítila se, že to bylo vše její chyba. Nebylo to už jen autonehoda jejich rodičů. Uvědomila si, že už na ničem nezáleží. Deprese ji změnila v někoho úplně jiného. Lidé si mysleli, že ty změny v jejím chování ovlivnila smrtelná autonehoda jejich rodičů. Ona sama ale věděla, že tou autonehodou to jenom začalo.

Ale ve všem špatném se najde dobré. Marie svoji bolest přeměnila v umění. Byla to ta chvílka, která byla jen pro ni. Ty momenty, kdy mohla předat své emoce do něčeho reálného. Bylo to něco, co ji udržovalo naživu.

Své výkresy začala dávat na sociální síť pod smyšleným jménem. Nejdříve to na síť přidávala jen aby měla kde uchovávat své práce a vzpomínky. Postupně si

jich ale začali všimnout lidé, a bylo jich stále víc. A psali jí, jak její tvorba vyjadřuje ty nejtemnější pocity, a současně jak je oslovuje. Čím více dostávala od lidí na své kresby pozitivních ohlasů, tím se stávala šťastnější. Stále ale ještě byly v jejím životě dny, kdy měla pocit, že to nezvládne. Občas jí bylo lépe a malovala více. Jindy jen zůstávala v posteli celý den a neměla ani sílu vstát. Bylo to jako kolotoč.

Jednoho dne přidala na síť jednu malbu, která získala hodně pozornosti... A lidé hodně psali. To byl dost dobrý důvod, aby konečně vyšla tu a tam ze své samoty a začala se bavit zase s lidmi. Zpočátku ale hodně opatrně.

O dva měsíce později...

Marie se stala známou pro svoji originalitu. Lidé ji chtěli poznat, mluvit s ní. Začali ji zvat na různá setkání. Byla to pro ni velká změna. Chtěla to, ale zároveň se toho stále ještě bála. Rozhodla se proto vyhledat pomoc psycholožky. Nebylo to však lehké. Cesta k plnému návratu mezi lidi byla ještě dlouhá. Pořád přicházely dny, kdy by nejradyji zůstala v posteli a znovu byla obklopená smutkem. Představte si, že každé ráno vstáváte s pocitem, jako byste nesli celý vesmír na svých zádech. Ale dívka se nakonec díky psycholožce naučila nosit ten vesmír na zádech tak, jako by to byla křídla.

Poznala, že byla celou dobu ve světě, ve kterém milovala ostatní víc, než sama sebe. Její mysl se s ní zahrávala, ale ona věděla, že se nechce a nemůže vzdát. Chtěla vyhrát bitvu sama se sebou. A nakonec ji vyhrála. Její talent jí v tom pomohl. A znovu se stala tou dívkou plnou lásky a porozumění pro druhé, ale už tajně i pro sebe samu.

Pro všechny, kteří trpí depresí a mají pocit, že jsou sami. Věřte mi, že opravdu sami nejste a nikdy nebudete. Vždy tu bude někdo, kdo vás bude milovat přes všechny překážky a za všech okolností. A pokud ne..., tak to vy se musíte naučit milovat sami sebe. To je ten trik. Akceptovat osobu, kterou jste, a být na sebe pyšný.

Lenka Duong

Jak tetička nechala zatknout svého synovce

... Ten pán, který zmizel, se chystal do Manhattanu na golfový turnaj a utajil to i před rodinou. Teď je tak nervózní, protože zahlédl svou sestru na nádraží, až si tam zapomněl kabát. Navíc ještě nastoupil do špatného vlaku. Místo do Manhattanu jede do New Yorku.

Cesta ve vlaku byla hrozná. Seděl totiž vedle jedné paní s hrozně vyhlížející a vzteklou dogou. Z té dogy neměl dobrý pocit. Celou cestu ho upřeně sledovala a vypadalo to, že kdyby nebyla pevně přivázaná, snědla by ho k svačince.

Když dojel na místo, pomyslel si, že to tam hodně pozměnili a vůbec si neuvědomil, že jeho praštěná a staromódní teta Alice bydlí na stejné adrese (jenomže v New Yorku), na jaké je golfový stadion. Dopravil se na onu adresu. Zazvonil, ale nikdo mu neotevřel. Teta byla na nákupu s nějakou kamarádkou, a jelikož měl golfový turnaj za chvíli začít, vloupal se k ní, aby se mohl připravit.

Jakmile se tetička s kamarádkou vrátily domů, usmyslely si, že si dají černou kávu s cukrem a smetanou. Najednou spatřily dveře dokořán, uslyšely zvuky rozbíjejícího nádobí a našťavané mňoukání tetina kocoura Harryho. Polekaly se.

„Co když je to zloděj?“ napadlo Kačku

„Nebo vrah,“ doplnila ji Alice.

„Áááááááááááá,“ polekaly se obě

„Co uděláme? Zavoláme policii?“ zeptala se Kačka

„Asi to bude nejlepší,“ zvažila situaci Alice. A jak řekly, tak udělaly.

Takže popletená tetička a její kamarádka nevědomky nechaly zatknout tetina synovce.

Eliška Sloupová

Nezvěstný se našel sám

Jednoho dne do mé detektivní kanceláře přišel 15. letý kluk a žádal, abych našel jeho otce. Hodinu na to ke mně přišla dáma a prosila, abych našel jejího souseda. Když jsem zjistil, že otec toho mladíka a soused té dámy jsou jedna a ta samá osoba dostal jsem pocit Déjà vu.

Vydal jsem se na poslední místo, kde byl spatřen, a to na nádraží ve Břínkách. Když jsem tam dorazil, jediné, co jsem viděl, byla skříňka s kabátem nasáklým červenou tekutinou. To první, na co jsem se zeptal syna, byla práce jeho otce. Pracoval v továrně na sladkosti a v poslední době vyráběli hlavně želé. Byl jsem natolik odvážný a červenou tekutinu ochutnal. Bylo to želé!!! Mohli jsme vyloučit vraždu - ale jenom na tomto místě. Když jsme to dál prohledávali, našel se nůž, klíče a mobil. A můžete hádat kde. Ve ztrátách a nálezech! Po prohlídce skříňky jsme našli ještě brýle a knížku, takže jsem přišel s teorií: Nezvěstný zapomněl, že tu má brýle, šel je hledat a spadl do žumpy. Ale problém byl, že tu široko daleko žádné žumpy nejsou... Dalším pátráním jsme zjistili, že neměl dost peněz na lístek, tak si sedl na lavičku—a od té chvíle ho nikdo neviděl. Už jsme to vzdávali a chtěli jít domů, když v tom: BUM BUM. Ozývalo se to ze skladiště. Dveře byly zamknuté, ale daly se vypáčit. Za nimi stál hledaný muž. Vysvětlil nám, co se stalo. Potřeboval na záchod, ale nevěděl kam. Přišel ke skladu. Tam byly toalety, ale nebyly nainstalované. Najednou se za ním dveře zavřely. Nemohl ven, tak tam přespál. Případ byl uzavřen, všichni byli šťastní. Já vydělal peníze—a při tom se nezvěstný našel sám. A tak jsem si ověřil, že přísloví bez práce nejsou koláče, lže.

Ladislav Sudek

Chcete se trochu za dlouhých zimních nocí bát? Přečtete si tedy tyto příspěvky. Pánové redaktoři pustili znovu svoji představitost z vodítka, aby pro vás dokončili příběh na téma: Moje noční výprava na hřbitov.

Takže si teď představte, že jste s rodiči na chatě. Je to dál od vsi, za chatou les, před chatou hřbitov. Kamarádi daleko žádní, rodiče mají plné ruce práce a vám se nikdo nevěnuje. V televizi dávají jen staré otravné seriály, wiffina tu není... Což se pobavit tak, že se vypravíte na hřbitov, natáhnete na sebe prostěradlo a svoje rodiče pořádně vystrašíte? Dobrý nápad. Vyplížíte se z chalupy, proběhnete temnou ulicí a už je před vámi brána hřbitova. Otevřete ji—na hrobech blikají tu a tam svíčky prorážející hustou temnotu. Ticho. Brána zavře, jak ji ztěžka otevíráte. Je to ještě dobrý nápad. Vejdete na hřbitov—a brána se za vámi se skřípotem zavře a ze tmy se ozve zlověstné

.... Když se brána se skřípotem zavřela, ztvrdnul jsem jako socha. Podíval jsem se přímo před sebe. Všechny svíčky zhasly. a ta jedna jediná jako opuštěná hvězda na obloze plápolala, a snažila se vydržet. Když jsem procházel mezi těmi hroby, tak jsem slyšel divné zvuky, jakoby někdo sténal ve vakuu, kde se zvuk skoro nešíří. Když jsem došel k té poslední hořící svíčce, která v té tmě dělala světlo jako opuštěný měsíc na obloze, uslyšel jsem pod botou křupnutí. Podíval jsem se pod sebe a zjistil jsem, že tam je kostra... A v ten moment svíčka zhasla.

Za mnou se ozval skoro neslyšitelný hlásek.

„Tiše. oni tě slyší.“

„Co, kdo to je?“

„Honem, utíkej přímo dopředu. Už jsou za tebou!“

V tom okamžiku jsem si řekl, že to je přelud, ale když se mě ta věc nebo co to bylo, dotkla, neváhal jsem a běžel jsem, jako když mě honí ve hrách sériový vrah.

„Stůj!“, ozval se znovu ten hlásek. „Lehni si a zdrž dech. Oni tě slyší“

Poslechl jsem. Slyšel jsem kroky vedle sebe. Začal jsem vzlykat.

„Musíš přestat brečet. Oni jsou slepí, ale mají dobrý sluch.“

Ležel jsem a mráz mi lezl po zádech.

„Už jsou dost daleko. Zvedni se a jdi zase kupředu.“

Poslechl jsem a vydal se na hrůznou výpravu mrtvým a tmavým hřbitovem. Najednou se v dále rozzářilo malé světélko.

„Pojď za mnou,“ ozvalo se od světélka.

Neváhal jsem a běžel přímo za ním.

„Né tak rychle, uslyší tě.“

Následoval jsem to světélko asi tak minutu.

„Teď už nemohu dál. Teď musíš jít rovně a ignorovat úplně všechno, co uslyšíš“

„Ty nejdeš se mnou? Kdo vůbec jsi?“

„Jsem tvůj anděl strážný, ale už musíš jít“

oni se blíží, a já s tebou nemohu jít. Musím je udržet co nejdál od tebe.“

Poslechl jsem a vydal se na cestu. Vtom jsem uviděl záři. Podíval jsem se za sebe, a to světélko se začalo formovat do postavy anděla s křídly. Najednou se anděl rozzářil, a osvětlil celý hřbitov.

„Jdi!“ zavolal na mne.

Rozeběhl jsem se dokud světlo svítilo. Běžel jsem k plotu a prolezl dírou. Anděl se na mě mile podíval. Ale najednou ho za křídla popadlo něco, co byla nepopsatelná hrůza. Bylo to nějaké zohavené monstrum. Anděl se však na mě znovu podíval a vydal ze sebe takové světlo, že ho ta obluda pustila a vydala se na útěk do temnot.

„Běž domů, je jich tu víc.“

Běžel jsem až domů. Když jsem otevřel dveře, bylo všude zhasnuto, takže všichni spali. Šel jsem potichoučku do svého pokoje a padl jsem do postele. Byl to tak příjemný pocit, jako když dehydrované zvíře na poušti najde vodu. Ihned jsem upadl do spánku a probral jsem se až ráno.

Ale tuto historku jsem rodičům neřekl. Ještě by mě pokládali za blázna, a proto se podělím o tento příběh pouze s vámi.

František Opelt

Další dva redaktoři si hřbitov zaměnili za jiná neméně strašidelná místa...

Strašidelný les

Už od malička jsem se bál strašidelného lesa a přece dnes jsem z ničeho nic se rozhodl do něj vejít. Celý den jsem myslel na to, jestli do toho lesa půjdu večer nebo odpoledne, a nakonec jsem si vybral večer. Byl to večer dne 1. prosince...

Je 1. prosince, hodiny ukazují 21 hodin a venku je tma jako v pytli. Trochu lituju, proč jsem přece jen nešel odpoledne, ale co. Prozkoumal jsem už v pohodě půlku lesa, docela to šlo dobře, když najednou slyším, že nějaký neznámý hlas za mnou šeptá: „Pojď, pojď...“

Já: „Halo, je tu někdo?“ Najednou jsem dostal strašně velký strach a myslel jsem si, že je to duch. A on to opravdu byl.

Duch: „, Ano? Chci tě zabít!“ Běžel jsem co nejrychleji a nejdál, kam jsem jen mohl a chtěl jsem se mu ztratit z očí. Najednou jsem zahlédl černý plášť, který se pohyboval, a z tohoto jsem už dostal velice velký strach. Nevím ani, jak jsem utekl domů. Vůbec jsem netušil, kdo to byl.

Byla už půlnoc a rodiče si mysleli, že jsem ve svém pokoji.

2. den...

Sice jsem se včera večer hrozně bál, ale dneska zkusím jít znovu na to místo odpoledne a odhalit, kdo je ten člověk pod černým pláštěm. Když jsem došel do lesa, uviděl jsem tam svého kamaráda, kterému visel z batohu černý plášť.

Já: „Marku, kde si byl včera večer?“

Marek: „Neříkej to nikomu, ale včera jsem byl v lese a strašil.“

Nechtěl jsem ho urazit, protože přece jen jsem

jeho nejlepší kamarád, a nechal jsem to být.

Ve škole...

Dneska jsme za dostali za úkol popsat strašidelné místo a já už jsem věděl, co s tím dělat.

Honza Nguyen

Popis opuštěné továrny

Budu teď popisovat ne hřbitov, ale jak by asi vypadala opuštěná továrna. Ale nikdy jsem v žádné nebyl.

Představoval bych si ji asi takhle: Měla by dva velké komíny, obrovská okna a vevnitř kotle, které vypadají, že brzy bouchnou. Vstup do budovy tvoří velké železné dveře, které jsou tak moc zrezivělé, že horní část úplně zmizela.

Za vchodem by to taky hezké nebylo. Všude rostla plíseň a houby, a padala prkna z druhého patra. Párkrát se stalo, že za hnilobu prken někdo zaplatil životem. To byl také důvod, proč továrnu zavřeli. Stejný důvodem byly i vraždy. Všude na zemi je zaschlá krev a v podzemí jsou dokonce i vybledlé siluety mrtvol, jak je kreslili kriminalisté před několika lety.

O patro výš to lepší také není. Nejenom že tam žijí krysy, které vyhrabaly lidské kosti pro svá mlád'ata, ale stále sem někdo chodí odkládat těla mrtvých. Jedna z krys zrovna žrala lidskou nohu. Když jsem zjistil, že se dá vylézt na střechu, vydal jsem se tam, ale dlouho jsem tam nevydržel, protože pohled na ten temný les, který rostl kolem továrny, byl velice strašidelný.

Po tomhle zážitku bych už do žádné staré budovy nešel. Ani do hradu ne, ale do těch chodím málokdy, tak jako tak.

Ladislav Sudek

Hororový příběh z tábora

Jednoho dne o prázdninách jsem jel s rodiči na rodinný tábor. Ani si nepamatuju, kde přesně ten tábor byl, jen vím, že stál na pláni, kde bylo pusto prázdno. Nikde ani strom. Druhý den pobytu se nás vedoucí zeptali, jestli někdo neviděl rodinu Korunových. Zmizeli beze stopy, ale když jsme šli spát, všimnul jsem si v dáli pěti osamělých stromů, které tam dříve nerostly. Přes den tam taky nebyly, neměly šanci vyrůst.

Uběhly tři dny, les stále rostl, a mizelo víc rodin. Šestého dne jsem se rozhodl ten podivný les prozkoumat. Věděl jsem, že to je jediná možnost, jak přijít na tuhle záhadu. Sotva jsem vstoupil do toho lesa, mráz mi pomalíčku lezl po zádech. Netopýři do mě naráželi, jak jsem je probudil a stromy jako kdyby mi špitaly do ucha: „Odejdi, děláš velikou chybu.“

Konečně jsem prošel tímto lesním bludištěm a našel jsem....jen malý pařez?! Ale bylo mi divné, že pařez trčí uprostřed neporušeného zdravého lesa. Měl jsem pocit, že měl něco společného s tím, co se tady děje. O tom nebyly pochyby.

Z ničeho nic se přede mnou objevila modrá záře. Nevěděl jsem, co to je, dokud jsem pořádně nezaostřil. Byla to duše dítěte. Měl jsem strach. Utíkal bych hrůzou, kdybych tou samou silou nebyl přimrzlý. Když jsem se odvážil zeptat, co tu dělá, duch mi neodpověděl. Nechápalavě na mne koukal, co tu dělám. Nejsm dospělý.

Nevím, co se stalo, ale najednou ten dětský duch začal prolítávat mezi stromy. Když se vrátil nad pařez,

vypadal vyděšeně. Pořád na mě koukal, a najednou začal nelidsky křičet, jak kdyby ho pálili na hranici. Stejně to i vypadalo. Pomaličku se z nějkouřilo, pak litaly i plameny a nakonec se začal rozpouštět. Třeba se to zdá divné, z ducha začala téct krev a rozpuštěné kosti a kůže. Zbyla z něho jen kaluž...

... ale najednou se začala třást zem, a pod kaluží se otevřela sama brána pekelná. Nejspíše to bylo kvůli tomu, že uvěznili duše nevinných dětí. Těch, kterým se nemělo stát to, co se stalo jemu. Za svoje hříchy musel jít do pekla. Všechny stromy v ten okamžik uvadly a uschly, ale duše všech ztracených rodin byly vysvobozeny.

Všichni jsme se pak vrátili domů. Po tomhle dobrodružství jsme na tábory už nejezdili.

Ladislav Sudek

Nakreslila Eliška Sloupová

Krajina

Z mého vymyšleného světa mě musely probudit sluneční paprsky, které mi svítily skrz záclony přímo do obličeje. Snažila jsem se zavřít své oči znovu, jenže marně. Vstala jsem z postele. Roztáhla jsem žaluzie. Co vidím? Nepěknou krajinu, která se na mě šklebí každý den. Tato tzv. krajina je přímý opak mého snu. Ta tráva tam alespoň byla posekaná a pěkně zelená. Na rozdíl od této zarostlé křovinami a celé zašedlé.

Občas si také uvědomuji, že za to může místo, kde žijeme. Malý domek uprostřed ničeho. Kolem mě nikdo nebydlí, a ani se tomu nedivím. Kdo by chtěl bydlet na takovém místě? Dokonce i vesnice jsou lepší. Tam aspoň je možné prohodit pár slov se sousedy.

Do školy chodívám cestou, kde jsou všude kameny a písek. Podivné zvuky, které vydávají cvrčci. Ptáci se zde snad ani nenachází. Obloha je většinou zamračená. Často zde tady taky prší, což ale není ani tak špatné. Při nejhorším přijdu do školy s pískem a kamínky v botách.

Ale co je to oproti mé vysněné krajině. Tam nebyla žádná cesta posypaná pískem. Pouze čistě posekaná tráva. Cesta tam a zpátky byla nekonečná. Rostliny výrazně a krásně voněly, motýli poletovali, ptáci zpívali. Sice je to nesmyslné, jenže o tom sny jsou, že?

Když si tak zavzpomínám: Uprostřed krajiny snu tekla úzký potůček, v kterém plavali barevní pstruzi a ostatní druhy ryb.

Jak to bylo jiné oproti tomu, kde žiji. Žádný potůček tudy neprotéká. Vlastně nikde v okolí není potůček...

Ale přece o kus dál je jezero. Za ním jsou vidět vysoké hory. Osobně si myslím, že je to skvělé místo na odpočívání. Je odtamtud dokonce pěkný výhled a čistý vzduch. Nemluvme o tom, jak složité je se tam dostat. Cesta vede přes kopce a kamení. Ale i přes tyto překážky

to stojí za to se tam aspoň jednou v životě vydat. Nejen ve snu...

Vím, že hodně lidí z města by chtělo bydlet na klidném místě, jenže stačí pár let samoty a nedostatků (málo výhod civilizace), a tak je to zase přejde.

Hodně lidí z venkova by si přálo zase bydlet někde ve městě. Jenomže to má také své nevýhody. Kdo by se dokázal dobře vyspat v těch hlucích a smradu?

Měli bychom si vážít věci, které máme. Svět není dokonalý, a to ani ve snech. Lily Nguyen

Lyžování v Alpách

Před vánočními jsme byli na dovolené v Alpách lyžovat. Byli jsme tam sestra, táta, babička a já. Byli bychom se z dovolené vrátili včas, ale na dovolené bez komplikací nemáme štěstí.

Poprvé byl velký vítr, a tak nám zavřeli lanovku, díky které jsme se měli dostat do Brixenu. Tam jsme totiž měli zaparkované auto. Kvůli větru jsme místo toho skončili ve vedlejším Westerndorfu. A tak táta musel s lyžemi došlapat kus cesty do Brixenu, abychom se dostali domů

Podruhé jsme na kruhovém objezdu dávali přednost a zezadu to do nás napálila jiná auta. Kvůli tomu, že nám krápli nárazník, případ řešila policie. A tak se náš příjezd zpozdil o téměř dvě hodiny.

Eliška Sloupová

V divadle

Včera jsem šli se třídou do divadla na představení „Podivný případ se psem.“ Příběh vypráví o autistovi jménem Kristofer, který nerozumí lidským citům a nemá rád, když se ho kdokoli dotkne. Ale současně je to i matematický génius. V šesti letech mu odešla matka do Londýna, takže žil jen s otcem.

Jednoho dne se šel projít a uviděl na sousedčině zahradě psa propíchnutého vidlemi. Okamžitě zakřičel: „Mrtvý pes!!“ Policista si toho všiml a zeptal se ho: „Zabil jsi toho psa nebo ne?“

Kristofer: „Opravdu jsem ho nezabil.“

Policista: „Opravdu?“

Kristofer: „Ano, ano! Já neumím lhát.“

Policista ho nechal, ale dal mu napomenutí. Kluk neumí lhát, tak to musel prozradit svému otci.

„Za co si dostal vůbec to napomenutí!“ vykřikl jeho otec a Kristofer začal: „Protože, protože...“

Kristofer už nevěděl, co říct a proto pověděl svému otci, že se pokusí zjistit, kdo psa zabil. Otec mu řekl, ať si jiných věcí raději nevšímá, ale Kristofer ho neposlechl a vydal se hledat toho, kdo zabil psa. Hledal ho dlouhou dobu, a tak nakonec slíbil svému otci, že toho nechá.

Po dvou dnech šel Kristofer do obývacího pokoje, kde našel malý lístek. Bylo tam napsáno: „Rozloučení. Londýn 12.“ Hned věděl, že je to lístek od matky pro otce. Kristofer řekl otci, že jede se školou do Anglie a vypravil se do Londýna za matkou. Ve vlaku bylo spousta zmatků, ale nakonec tam dojel bezpečně. Kristofer si s matkou hodně povídal o tom,

jestli chce u ní opravdu zůstat. Dohodli se na tom, že odjedou zpátky za otcem. Ten, když je viděl, svěřil svému synovi, že psa zabil on.

Kristofer: „Proč jsi ho zabil?“

Otec: „Protože jsi každý den k němu chodil, otrávoval jsi sousedku a celé město.“

Kristofer: „Ale musel si ho zabít?“

Otec se omluvil Kristoferovi a své ženě, koupil sousedce nového psa a vyřešil tím všechny problémy. Tak zůstala celá rodina navždy spolu a všechno dopadlo dobře.

Představení se mi velmi líbilo a určitě bych chtěl být někdy tak chytrý, jako Kristofer. *Honza Nguyen*

Učitel

Budu charakterizovat pana učitele Havrdu. Jeho celé jméno je Pavel Havrda. Je mu přibližně 25 let. Pochází z Moravy. Je to nový učitel na Gymnáziu v Chebu. Já ho mám na matematiku a zeměpis (učí i francouzštinu).

Má černé krátké vlasy. Je bílý jako tvaroh (ze začátku jsem si myslela, že je to nějaký terorista). V pondělí si vezme nějakou mikinu (strašně moc se mi líbí tahle), ale v úterý má jinou, a pak ve středu má tu samou jako v pondělí. Niki a já si myslíme, že vždycky si jí po tom dnu vypere. Někdy nosí košile, ale zatím jsem na něm viděla jenom tmavé. Od začátku školního roku jsem na něm pozorovala jenom dvoje kalhoty.

Myslím si, že je to jeden z nejpečlivějších učitelů na gymnáziu. Všechno musí být urovnané. Říká nám, že máme psát hezky, ale on sám píše hnusně. Miluje body, Všechno, co píšeme, jako písemky, tak to známkuje body. Říkal, že známku na vysvědčení bude dávat podle toho, kolik jsme nasbírali bodů za celé pololetí. Když píšeme písemku, tak nás pozoruje hodně bedlivě (zakázal nám spolu mluvit, nesmíme sedět moc blízko sebe atd.). Taky nám řekl, že u něj zapomínání neexistuje... Samozřejmě jsem si další den zapomněla učebnici (strašně jsem se bála se mu omluvit, měla jsem ale štěstí, že on ráno zapomněl úkoly, takže kdyby mi řekl, že zapomínání neexistuje, tak asi bych mu řekla: „Ale pane učiteli, vy jste si ráno taky něco zapomněl.“)

Skoro ani nepoužívá notebook, při hodinách s sebou nosí bloček, do kterého si píše úplně všechno. Asi chce být vzorem pro žáky, že se dá zvládnout hodina bez notebooků a mobilů. Celá třída si myslí, že má tiky, protože neustále hýbe rukou sem a tam (dělá to jenom, když má křídu). Ze začátku nám dával otázky, které budou v testu, ale my jsme ho naštváli už tolikrát, že nám je přestal dávat. Podle mého si neumí sjednat klid při hodinách. Některé holky z naší třídy se neustále baví, ale on s tím nic neudělá, ale pak to schytává celá třída.

Když jsme měli první den školy (v hale), tak nám pan ředitel představoval nové učitele. Mezi nimi byl i pan Havrda. Moje první dojmy byly, že vypadá hodně přísně (vůbec se nesmál, měl strašně vážný obličej). Druhý den jsme ho měli čtvrtou hodinu, nám všem připadal takový zlý, a tak jsme se chovali nesmírně vzorně, ale když začal mluvit, málem jsem dostala záchvat smíchu. Připadalo mi, že je nervózní. Mluvil tak strašně potichu, že skoro

jsem ho neslyšela.

Už uplynuly tři měsíce... Upřímně jsem si myslela, že pan učitel Havrda bude přísnější. Co se týče učení, tak mě nic moc nenaučí, ale jinak vůbec známkování... to je hodně mírné. Není to můj nejoblíbenější učitel, ale jeho hodiny se dají přežít. Sice jsou velice nudné, protože pracujete jenom z učebnice, ale v pohodě, psychicky to ještě zvládám. *Aneta Dao*

Seriály jsou ta nejlepší věc...

Mé jméno je Pavla. Jsem jenom malá Vietnamka s velkými sny. Jestli můj životopis bude hodně krátký, tak tam tohle k tomu rozhodně přidám. Takže dámy a pánové, pokud jdete uklízet hajzlky či přemýšlet o tom, jak moc je váš život mizerný, rozhodně si tento článek přečtěte, protože nic nudnějšího už nenajdete.

Informace o škole přeskočím, protože si potřebuju šplhnout u učitelů kvůli vzdálené maturitě, takže nyní opravdu není správný čas na to, abych je pomlouvala. Co se týče rodiny, tak o té taky nic nenapíšu, jelikož když ceknu jenom malinkou drobnůstku o rodičích, tak půjdu spát bez večeře, a navíc je tento článek o mně a tak další odstavec o rodině by byl jen práce navíc.

Takže když teď o mně víte pěkný ho*** (houby, kdo by je nemiloval), tak se přesuneme k mým zájmům. Miluji dlouhé procházky po pláži, romány a rýži. NE, ANI NÁHODOU! Nemám žádný společenský život (už ani moje máti mi neodpovídá na SMSky), nesnáším malý brouky, děti a taky slovo trenky. Když zrovna nepřemýšlím nad tím, jak špatně na tom jsem, moje bezpečné místo jsou rozhodně seriály.

Nebudu tady rozhodně rozkecávat nějaký kravinu, který lidi říkají, aby vypadali zajímavě. Pokud tyto kecy denně neslyšíte, Bůh vám žehnej, protože tohle slyším neustále, když se ostatních zeptám, jestli také koukají na seriály:

„Já na nějaký debilní seriály nemám čas, musím se učit kvůli maturitě.“ (*Chlapče, já vím, že to není pravda. Maturita je za čtyři roky a navíc s téma tvýma pětkama se musíš zřejmě učit fakt zvláštním způsobem.*)

„Myslím, že všechny tyhle seriály nejsou nic moc.“ (*Máš 3 flashky plných seriálů stažených z internetu.*)

„Jak se mám asi tak koukat na seriály, když musím neustále pracovat?“ (*Děvče milý zlatý, já vím, že ta tvoje peněženka nacpaná dvoukorunami je „plná“ jen proto, že peníze stále ždímáš z rodičů.*)

„Proč bys měla závidět hercům nádhernou postavu, když se můžeš sebrat z gauče a jít si zacvičit?“ (*Miláčku, lhát mi nemusíš. Naposledy, kdy jsem tě viděla cvičit bylo, když jsi běžel do cukrárny.*)

No, ale zpátky ke mně. Já seriály miluju, žiju pro ně a také je hodně prožívám. Myslíte, že pouze komunikuju se seriálem? Ne, já jsem totiž seriál. Mluvíme o výkřících z ublížení mé oblíbené postavy, mluvíme o napodobování různých bojových scén (mlátím do svých plyšáků). Nebýt seriálů, tak ze mě není to co nyní jsem.

Čekali jste nějakou úspěšnou magnátku, která

svůj volný čas tráví psaním „zajímavého“ příběhu? Místo toho tu máte 15letou pubertářku, která otravuje své okolí 24/7, ale byli jste celkem blízko.

No, takže abych to shrnula. Seriály jsou dle mého názoru ta nejlepší věc, kterou se můžete zabavit na neomezený čas. Takže zřejmě víte, co tím naznačuji. Zapněte si svůj počítač, udělejte si popcorn a koukněte se na svůj oblíbený seriál. A pamatujte si, nesmíte nikomu dovolit, aby vám kdokoli ten klid vzal, protože vy jste pánem svého myšlení a pokud se chcete na něj chcete koukat, tak se na něj kouk...

“Pavlíno, pes má zase průjem!!!”

“Teď tu mám něco na práci!”

“Co je tak důležité, že se nemůžeš postarat o svého psa?”

“Koukám na seriály a to mi za žádnou cenu odepřít nemůžeš!”

“Počítám do tří!”

“Tohle na mě neplatí! Už nejsem malý dítě!”

“Jedna...”

Když nad tím tak přemýšlím, až budete dospělí a budete žít v domě bez vaší máti taky budete mít dost času na seriály.

“Dva!”

“Já jdu, protože chci (*nemůžu uvěřit, že to právě říkám o vybírání dárečků mého psa na zahradě*), a ne protože mi to nakazuješ!”

Pavlína

Není to nádhera...? Škoda, že nám na ty letošní svátky sní-

Nguyen

Člověk a příroda

Dokážu tvrdit, že k přírodě mám blíže než lidem, které znám. Možná je to tím, že žiju s rodinou na vesnici, ale hlavně je to tím, že v naší maličké obci kromě mě, mého bráchy a kluka ve stejném věku jako já nejsou žádní další mladí. Ten kluk ale tráví veškerý svůj volný čas u počítače doma v teplíčku. Je vlastně mým přesným opakem. On krajinu kolem sebe nejen nepotřebuje, ale snad i nesnáší. Já si tedy krásu kolem užívala sama, samotinká. Nemám si však na co stěžovat. V mnoha případech si líp rozumím s přírodou než s lidmi ve škole. Tam, kde žijí, je zkrátka krajina krásná. Pole, která se střídají s výběhy pro krávy, dva rybníky, kde tráví svůj čas kachny a volavky.. A ze všeho asi nejvíc mám ráda zaplavený lom za vesnicí.

Mezi poli vede vyjetá cesta k zalitému lomu. Vznikl po těžbě kaolínu. Je celý obklopený stromy a místy nepro-

stupným křovím, hlavně ostružiním. Celý lom obtáčí úzká prašná cestička, která se místy rozšíří tak, až z ní je malý palouček. Na něm si lidi v létě rozkládají ručníky a opalují se tu. Je to tak členité místo, všelijak zvládnutý terén, že někde normálně uděláte krok ze břehu do vody a máte namočenou nohu sotva po kotník, o kus dál uděláte krok—a padáte do dvou metrové hlubiny. Lom vypadá tak úchvatně, lákavě, a přesto tak nezkrotně a divoce.

Jednou v létě bylo opravdu velké horko. Byl takový pařák, že nikdo z nás už nevěděl, jak a čím se zchladit. Rozhodla jsem se převléct do plavek, přes rameno si hodila ručník a zaběhnout se zchladit do lomu. Jeho voda je totiž za každého počasí studená, někdy až přímo mrazivá. Vyběhla jsem ze statku a běžela po silnici lemované vysokými topoly za ves. Pole kolem se pyšnila vysokou zlatavou pšenicí. Zvláštní je, že i ve velkém vedru bývá půda kolem lomu vlhká a všude kolem roste mech.

Už před lesíkem jsem si sundala boty a stáhla tričko, u útesu všechno pustila na zem a skočila šipku přímo do hluboké vody. Páni, to bylo skvělé osvěžení. Plavala jsem z jedné strany na druhou, užívala si čerstvý vzduch a pozorovala, jak se sluneční paprsky odrážejí od hladiny. Lesík kolem zarostlý ostružiním a jinými křovisky nabízel pohledy na krásně se černající plody ostružin. Ach, a tak sladce tu voněly karmínové maliny.

Všude kolem polehávala a posedávala spousta lidí, a já se ani nedivila. Lom totiž leží mezi dvěma vesnicemi, takže o návštěvníky toužících po osvěžení nouze nebyla. A hele. Objevila jsem mezi nimi kluka od nás. Toma. Seděl na největším ručníku vedle svojí mamky a hrál něco na mobilu. Říkala jsem si, co to blbne, proč se aspoň na chvíli nerozhledne a nepodívá se na to pěkné kolem. Jeho mamka se opalovala v plakách, a on vedle otráveně dřepěl v tričku a kraťasech. Nebyl ve své kůži, to bylo znát i na tu dálku. Z toho, co jsem viděla, bylo zřejmé, že tu není dobrovolně.

Vylezla jsem z vody, posbírala si věci a chtěla přejít na druhou stranu ke břehu, kde zůstal ještě nějaký kaolín. Je mi příjemné, když se mi do měkkoučké mazlavé hmoty zaboří nohy. Navíc je mi známo, že kaolín perfektně čistí pleť, tak proč si kupovat drahé chemické přípravky v obchodech?

Byla jsem tak blbá, že jsem to vzala kolem nich. Jeho máma si mě všimla, zvedla brýle a zavolala na mě. Hned se snažila, abych ho vzala sebou. „Podívej, jak se nudí... třeba se víc zabavíte. A polož ten mobil, prosím,“ koukla přísně na Toma. Kývla jsem, že jako jo, že se mnou klidně jít může. Byl viditelně vykořeněný, ale neměl na výběr. Mamka mu posbírala věci a poslala ho se mnou. Ani se nesnažil maskovat, jak je naštvaný. Takhle čas trávit nechtěl, vlastně chtěl být doma u počítače. Odmítl cokoli podnikat, nechtěl ani smočit na kousek nohy, a tak jsem mu naznačila, že je s ním nuda. Seběhla jsem dolů ke břehu, zajela na chvíli pod hladinu a plavala. Pode mnou proplouvaly ryby. Bylo to skvělé. Tom se po chvíli objevil a chtěl mi dokazovat,

že nuda s ním není. Připlaval ke mně a najednou s ním byla větší zábava. Už nebyl tak otrávený z vedra a začali jsme si povídat. Nejdřív se mi smál, jak můžu mít přírodu radši než kamarády, ale když jsem mu vysvětlila a ukázala všechny skvosty kolem, vypadal chápavěji. Dokonce ochutnal svou zřejmě první ostružinu utrženou přímo z keře. Procházeli jsem se po břehu. Ukazovala mu poleující ptáčky. Ještěrku, která se slunila na kameni. Zelenou housenku, která pilně okusovala list. Červeného motýla, který třepotavě přelétával z květiny na květinu... Všechno jsem mu s takovou chutí ukazovala a vysvětlovala, a neuniklo mi, že mě se zaujetím poslouchá. Potom jsem mu konečně ukázal tu nejlepší věc, která je tady. Teplý měkký kaolín. Posadili jsme se pod útes a prozkoumávali jsme ho. Tom byl kaolínem zpočátku dost znechucený. Vzal bahno do hrsti a rozplácl ho o mou ruku. Tím rozpoutal válku. Já mu to hned oplatila, a skončilo to tak, že jsme běhali po břehu zmazaní od vlasů po paty a pořád ho po sobě házeli. A smáli se, a křičeli. Prosila jsem ho, aby už přestal, ale on pokračoval. Se smíchem jsem vyběhla vzhůru do stráně. On hned za mnou s plnými hrstmi kaolínu. Utíkala jsem, kličkovala kolem stromů, skrývala se za houštím, až jsem doběhla k nízkému útesu. Pod ním byla hodně hluboká voda, do které jsem skočila.

Dostala jsem ho. Sedl si celý udýchaný, smál se a nohy mu visely nad vodou. Mě nenapadlo nic lepšího, než ho za nohy chytit a do vody stáhnout. Ponořil se úplně celý, a tentokrát se smála já. Potom jsme dělali ještě spoustu jiných kravin. Klouzali jsme se z útesů nebo se hecovali, kdo vlezde do vody, kde byla při břehu spousta chaluh a řas, ryby se tam schovávaly a bylo to celé neskutečně slizké. Když už jsme byli udýchaní, šli jsme si na chvíli odpočinout. Měla už jsem úplně fialové rty a zvrásnělou kůži. On byl na tom stejně.

Leželi jsme na ručnicích, a kolem nás začal lítat ovád. To jsem nezmínila, že ovádi jsou jediným kazem horkých dnů u lomu. Odháněla jsem ho rukou, ale on se mi za to „odvděčil“ tím, že mě kousnul do stehna. Bolelo to jako čert. Začalo to červenat a kůže mi strašně natekla. Tom se zachoval senzačně. Vzal mě do náruče, seběhl se mnou ke břehu a namočil do vody. Přitom se mě zeptal, jestli se mi ještě příroda tolik líbí. Chtělo se mi bolestí skučet, ale moje odpověď byla jasná. Ano. Jeden ovád na tom nic změnit nemohl.

Už bylo pozdě. Sbalili jsme si věci a protože jeho mamka už tady nebyla, šli jsme domů spolu. Cestou jsme si pořád povíдали. Byl tak vtipný a upřímný. Rozuměli jsme si snad ve všem, kromě jediného: on preferoval pohodlí u počítače, a já krásu a čistotu mé krajiny. Přesto doufám, že se časem přidá na moji stranu. Věřím, že ho přesvědčím, proč je nutné přírodu chránit. Neumím si představit, že by jednou příroda zmizela. Nejspíš se to jednou stane. Lidí přibývá, města se rozrůstají. A čím je víc lidí, tím víc spotřebují paliv a elektřiny, a tím víc musí přibývat elektrárny a spalovny. Zkusím Tomovi otevřít oči. Každý z nás úbytek přírody vědomě či nevědomě podporuje, ale právě proto každý z nás by se to měl pokusit zastavit. Je mnoho nových vynálezů, jak získávat energii a nezatěžovat přírodu. Přála bych si, aby mé děti zažily stejnou přírodu jako já. Je to můj sen a půjdu si za ním! A věřím, že jednou ukážu správnou cestu svému novému

Připomínka vánoc na nádvoří Chebského muzea.

A ještě si přečtete poslední z detektivních příběhů na zadáné indicie...

Ztracený soused

Mladá žena vstoupila do místnosti. Obličej celý bledý. Červené oči i s nosem.
„Dobry podvečer, co potrebujete?“
„Dobry večer, potrebuji vaši pomoc.“
„Povězte mi všechno, co víte, že se stalo, i s detaily.“
„Můj bratranec se nevrátil domů. Jeho dům se nachází hned vedle mého. Nechal své děti u nás, abych se o ně postarala. Jenomže už je to týden, co se neukázal.“
„Nevíte, kam by mohl jít, když vám dal své děti na pohlídání?“
„Oliver s jeho ženou jeli za svým obchodním partnerem do Thajska.“
„Jak dlouho tam měli být?“
„Jen na pět pracovních dnů.“
„Letěli tam ještě s někým?“
„S jejich sekretářkou.“
„Co dělají za práci?“
„Oliver je ředitelem firmy.“
„Jak dlouho se touto prací zabývá?“
„Přibližně dvanáct let.“
„Dobře, pamatujete si ještě něco?“
„Ne, nepamatuji.“
„Z jakého letiště odlétal?“
„Z Kalifornského.“
„Zkoušela jste se tam zeptat?“
„Ano. Řekli mi, že Oliver se už vrátil zpátky bezpečně, se svojí manželkou. Ale doma se neukázali.“
„Volala jste jeho nebo jeho manželky blízkým osobám?“
„Ano, ale oni o nich taky nic neslyšeli. Ani zmínku.“
„Rekněte mi prosím vaše jméno.“
„Jamie Maxwellová.“
„Datum narození?“
„18/05/1993.“
„Vaši příbuzní a jejich telefonní čísla? A vaše?“ Slečna mi začala diktovat každou informaci, kterou jsem požadoval. Poděkoval jsem. Mladá žena se uklonila a zabouchla za sebou dveře.

Následující den jsem se vydal na Kalifornské letiště. Jenže když jsem tam přijel, letiště bylo prázdné. Žádná stopa po lidech. Začal jsem se rozhlížet. Prohledal jsem každý roh, až jsem došel k lavičkám. Na jedné ležela červená taška. Pomalými kroky jsem se k ní přiblížil. Rychle jsem jí otevřel a nahlédl do ní.

Nacházely se tam klíče, peníze, mobil, knížka a brýle. Všechny věci jsem si vzal a místo jsem opustil.

Hned, jakmile jsem dorazil do kanceláře, začal jsem si věci prohlížet. Nejvíce mě zaujala kniha, spíše deník, který patřil pohřešované osobě. Dotyčný tam zapisoval své zápisky dennodenně. Nalistoval jsem si poslední den, kdy něco zapsal.

27.11.2017 (Thajsko 3.den)

02:30-05:00 Jednání

07:00 Vyzvednutí (Alexander Johnny)

10:00 Odevzdat dokumenty

11:30-15:00 Volno

15:30-17:30 Jednání

18:00 Schůzka (Paul Johnny)

22:00 Odjezd na Kalifornské letiště

23:00-01:00 Odlet-přilet

Prolistoval jsem si další stránky v jeho zápisníku, až jsem narazil na stránku, kde byly vyplněné jeho osobní údaje, které byly naprosto odlišné od těch, které jsem měl. „Je možné, že toto patří někomu jinému?“ Pro jistotu jsem zavolal slečně, aby se následující den u mne stavila.

Další den

Je to přesně už půl hodiny, co se měla slečna ukázat. Nic. Rozhodl jsem se, že vyřeším ostatní klienty.

O týden později

Je to týden, co se slečna nepřišla, proto jsem se obrátil na adresu, kterou mi dala. Když jsem dorazil k jejímu bydlišti byl jsem překvapený. Dům byl vyhořelý a všude kolem byly cedule s nápisem „Zákaz vstupu“. Obrátil jsem se na policii, abych zjistil, co se tam stalo. Jelikož se dobře znám se strážníky, nemusel jsem je přemlouvat, aby mi sdělili vše o tom požáru a lidech z domu.

„Potřebuji informace o této paní.“ Předložil jsem policistovi informace, které jsem dostal od mladé ženy. Seržant mi poskytl vše, co věděl. Jenže když jsem si jeho zprávu přečetl, nikde se nepsalo o jejím bratranci. „Hele, mohl bys mi prosím, dát podrobné informace o tomto muži?“

Projížděli jsme profily osob, až jsme se dostali na úplný konec, bez úspěšného výsledku. Informace, které mi ta slečna poskytla a se neshodovaly s informacemi, které byly zanesené v databázi policie.

„Promiň, ale zkus jít na úřad, kde jsou záznamy o všech občanech v Americe.“ Přikývl jsem mu na to a rozloučil jsem se.

Následující den jsem jel na místo, kam mi to doporučil můj kamarád. Vkročil jsem do té místnosti a nahlásil jsem u recepce své jméno.

„Adam Collins“

„Ano. Pan Thomson na vás čeká v druhém patře, poslední dveře zleva.“

Slušně jsem poděkoval a vydal jsem k jeho kanceláři. Zaklepal jsem na dveře a čekal jsem na jeho ozvěnu za nimi.

„Dále.“

Otevřel jsem dveře a pozdravil jsem ho.

„Posaďte se zde prosím.“ Ukázal na gauč, na který jsem se posadil. Přišel ke mně a na stůl, který stál před mnou položil skleničku vody.

„Tady máte ty informace.“ Pan Thomson mi předal soubory s údaji o pohřešované osobě.

„Děkuji,“ řekl jsem a chtěl jsem odejít, jenže on mě náhle zavolal zpátky.

„Chci za to něco o vás zase já.“ Podíval jsem se na něj udiveně a vrátil se k němu.

„Co potřebujete, pane Thomsonsone?“

„Hlavně mě neklamte,“ řekl naléhavě a položil svou ruku na moje pravé rameno.

„Nezklamau,“ odpověděl jsem mu a opustil jsem místnost.

Okamžitě po příchodu domů, otevřel jsem ty soubory a začal si je číst. Ze spisových materiálů jsem se dozvěděl, že Oliver je úspěšný a především velice egoistický podnikatel. Nemá dobré vztahy se svými zaměstnanci. Byl už v mnoha zemích. Naposled byl viděn na Kalifornském letišti s červenou taškou. Jediné, co jsem vyhodnotil jako opravdu užitečnou informaci bylo potvrzení, že nalezená červená taška patří opravdu jemu.

Další den se ke mně dostala zpráva, že mladá žena, se kterou jsem mluvil, uhořela ve svém bytě ve 23:32. Byl jsem zmatený. Osoba, která mě žádala o vyřešení záhady, zahynula. Proto jsem případ odložil.

Vánoce

Svátek, který neslavím. Pozdě večer mi zavolali policisté, abych se s nimi někam vydal. Bez váhání jsem nabídku přijal a vyrazil jsem do města.

„Slyšel jsem, že se tady otevřelo nové nákupní centrum. Pojdme se tam podívat.“ Všichni jsme mu na to přikývli a šli se podívat do nové budovy.

„Hej, kluci. Počkejte na mě, půjdu jen na záchod.“

„Jojo, běž.“

Otočil jsem se a šel jsem hledat WC. Po umytí rukou jsem omylem narazil do sochy, která spadla na zem. Sklonil jsem se a zvedl ji. Když jsem ji pokládal zpátky na místo, všimnul jsem si číselného kódu. Sochu jsem rychle položil a vyšel jsem ven.

„Kde jsi byl tak dlouho?“

„Zdržel jsem se hledáním.“

Další den jsem se vydal znovu na místo, kde jsem byl včera. Zvedl jsem sochu a rozhlédl jsem se kolem. Rychle jsem sebral ten papír s kódem a strčil si ho do kapsy. Místo jsem opustil.

Přijel jsem domů a šel jsem do své kanceláře. Lístek jsem rozložil a přečetl jsem si, co se tam psalo. „Green street (1 km doleva) 20:00 hodin. Na konci papíru bylo čtyřciferné číslo. „4025“

Následující den jsem vstal brzo, nastartoval jsem auto a jel jsem na tu adresu, která byla napsaná na tom papírku. Když jsem dorazil na to místo, udiveně jsem se zastavil. Budova byla vysoká, stará a stála uprostřed lesa. Zničené zdi a rozbitá okna. Šel jsem ke dveřím, které byly zaheslované.

„Jak se sem teď mám dostat?“

Chytl jsem ty mříže a tahal jsem je směrem k sobě. Tu najednou jsem si vzpomněl na to číslo, které bylo napsané na papírku. Vytáhl jsem ho z kapsy a

číslo jsem do toho zapsal.

4025

Dveře se úspěšně otevřely. Místnost za nimi byla chladná a špinavá. V rozích byly pavučiny. Pohybuju se opatrně v prostorách budovy směrem k dalším tentokrát skleněným dveřím.

Byl jsem v šoku, když jsem uviděl, co se nacházelo v druhé místnosti. Leželo tam mrtvé tělo člověka. Pomalými kroky jsem se k němu přiblížil a prohledal jsem všechny kapsy. Vytáhl jsem nůž a kapesník. Podle mé teorie se nejspíš bránil nožem. Kapesník jsem odhodil, jenže když dopadl na zem, všiml jsem si rohu toho kapesníku. Sklonil jsem a zvednul jsem ho. Podíval jsem se na iniciály na něm vyšívané. O.M.
„Oliver Maxwell.“

Povzdychl jsem, jelikož jsem už bezpečně věděl, že pohřešovaná osoba zemřela taktéž.

Chtěl jsem opustit místo činu, ale m náhle jsem uslyšel alarm a také, jak se dveře zamykaly zvnějšíka. Nežli jsem se stačil nadechnout, uslyšel jsem něčí kroky. Schoval jsem se za roh.
„Vylez ven! Víím, že tu jsi.“

Tichými pohyby jsem se chtěl nenápadně vytrátit, jenže ta osoba si mě všimla.
„Stůj na svém místě!“

V ten moment jsem věděl, že hra pro mě končí. Zastavil jsem a zdvihl jsem ruce nad hlavu. Moje ruce byly rázem upevněny do pout. Při otočení jsem zjistil, že jsem v rukou policisty, svého kamaráda.
„Co dělá.“

Policista mi skočil do řeči.
„I přestože jsme kamarádi, tak tě teď zatýkám. Nikdy by mě nenapadlo, že tohle jsi mohl udělat zrovna ty.“
„Jenže já jsem nevinný.“
„Na to ti neskočím.“
„Pusť mě! Říkám ti, že jsem nic neudělal!“
„Máme na to důkazy.“ Policista mě strčil do auta a sedl si vedle řidiče.

Dorazili jsme na stanici, kde se hromadil dav novinářů. Při vystupování z auta jsem měl skloněnou hlavu.
„Pane Collinsí. Mám otázku. Proč jste to udělal?“

Otravní novináři mi pokládali otázky a byl jsem rád, že jsem se jich zbavil, když jsem se dostal do konečné stanice.
„Dívej se!“

Můj bývalý kamarád do mě strčil. Zvedl jsem hlavu a začal jsem se dívat na zprávy. To přece nemohlo být o mně...

V léčebně:

„Dobrý den pane doktore. Povězte nám něco o svém pacientovi.“

„Dobrý den. Jsem ošetřující lékař Adama Collinse. Adam je nevinný hoch, který vlastně za nic nemůže. Při jeho pobytu tady v léčebně jsem dospěl k tomu, že Adam vypadá a je milý chlapec. Jenže v sobě skrývá druhé já. Jakmile se mu prohodí v hlavě tyto role, páchá zločiny. Jenomže když se jeho mysl vrátí zpátky, je opět normální a na to, co spáchal, si vůbec nepamatuje.“

Případ se tak uzavřel.

Lily Nguyen

Tohle změní styl vašeho myšlení

A je tu povánoční čas... Jak se cítíte? A jak jste se cítili v čase předvánočním? Kromě všeho toho shonu kolem nakupování dárků a předvánočního úklidu jste si jistě něčeho všimli... Vánoční nálady.

Ano, skutečně očekávám, že jste si všimli něčeho tak banálního, jako je nálada. Nálada je totiž mnohem podstatnější, než si myslíme. Možná dokonce podstatnější než všechny dárky a uklizený, nazdobený byt, což vás tolik stresovalo.

Nezdálo se vám, jako by na sebe všichni najednou byli milejší? Jako by byli laskavější, ochotnější, vřelejší či dokonce přátelštější? Nemám na mysli vaši rodinu, ačkoliv tu do značné míry také. Nejvíce nyní ale poukazuji na naprosto cizí neznámé tváře, které vám jen tak popřály pěkné svátky, pustili vás ve frontě v Tesco nebo vás na ulici upozornili na ztracenou dvacetikorunu. Jistě se každému z nás stal na vánoce podobný „zázrak“.

A pročpak to slůvko zázrak dávám do uvozovek? Není to tím, že bych snad nevěřila na zázraky. Mám za to, že zázraky se dějí a děje se jich dokonce mnoho každému člověku každý den, jen to někteří nevidí nebo nechtějí vidět, a tak často používají spíše termín „náhoda“.

Termín „náhoda“ do uvozovek dávám zcela záměrně a naprosto vždy, protože náhody, vážení, neexistují. Je to jen výmysl slepých lidí, kteří nevidí ruku osudu, jak jim klade zázraky do jejich životní cesty.

Jenže laskavost, ochota, vřelost a přátelkost lidí nebyla vždy zázrakem. Bohužel, tento (nyní) zázrak býval kdysi samozřejmostí. V dnešní době je jeho výskyt téměř výlučně vánoční záležitostí a v jiný měsíc nežli v prosinci by nám přišlo zvláštní, možná až podivínské popřát prodavače krásný a klidný den.

Proč?

Dokončení na následující straně

Gratulujeme

Naše redaktorka Kateřina STÁRKOVÁ napsala svůj první zdařilý velký příběh. Je, jak jinak, o lásce mezi dívkou Claire a chlapcem Adamem a nese název PATŘÍME K SOBĚ. Je to s mladistvým zápalem a čtivě napsaný příběh, ve kterém nechybí ani emoce a občas i vtipný autorčin nadhled. Povídku vlastním nákladem vydala Kaččena rodina, která ji v jejím úsilí velice podporuje. První výtisky zatím určené okruhu jejích blízkých vznikly na naší škole. Kačence upřímně gratulujeme a přejeme jí, aby ve svém úsilí vytrvala a na nelehké cestě spisovatelské dráhy dál pokračovala. Za naši Základní uměleckou školu Járy Cimrmana Františkovy Lázně, oddělení tvůrčího psaní a redakce Prostoru věřím, že o Kateřině Stárkové jednou v budoucnu jako o slibné autorce ještě uslyšíme, nebo lépe: mnohé si od ní přečteme. *rym*

Přetiskujeme několik uměleckých popisů, jak je Kateřina Stárková nedávno napsala.

KRAJINA: Louka pokrytá vysokou svěže zelenou trávou. Mezi stébly trávy se hrnou k nebeskému světlu malá kvítka pyšníci se všemi barvami světa. Prahnu po kapce rosy, která padá z huňatých bílých obrů na nebesích. Kapky rosy dopadaly na luční kvítí, klouzaly po stéblech trávy i po listech bodláků a tříštily se o bosé nohy malých dětí, které si hrály na babu. Celou louku lemoval les plný smrků a borovic, a protékala jím prudká nezakrotná bouřlivá řeka plná ostrých kamenů. Nad krajinou se vypínala až k oblakům obrovská hora s bílým čepcem na vrcholu.

ZAHRADA: Malá, ale to neznamena chudá. Rozléhá se za krásným malým domem, kamenná cestička vede mohutnými bílými dveřmi doprostřed zahrady, kde stojí mramorová fontána. Třpyt z kapek vody se šíří celou zahradou. Dřevěná okovaná lavička u fontány, všude samé keře červených bílých modrých růží a dole pod nohama květiny, jako lilie, kopretiny, gerbery, tulipány. Ale i mezi takovým mohutným a královským kvítím rostou třeba sedmikrásky nebo fialky. V rohu se vypíná velký dub s obrovským kmenem a rozeklanými větvemi, po kterých by se dalo vyšplhat, až do jeho koruny. Odtud se rozléhá ptačí zpěv. Ještě zaujme svou silnou větví vystřčenou trochu od stromu. Je na ní pověšená houpačka s provazy pokrytými kvítím. Celou zahradu lemuje živý plot, ve kterém se někdy schovává třeba i kočka.

POKOJ: Obrovská vysoká postel s čelem z tenkých zamotaných větviček, plná jemně růžových, zelených a na-

zlátých krémových polštářů a jedné velké prošívane deky. Vedle postele je široké okno s mohutným parapetem, na kterém bývá rozložená deka s polštářky, aby se tam dalo sednout a pozorovat západ slunce. Z postele se může bosá noha hned zabořit do heboukého koberce. Dovedl by vás kolem velké královské skříně k pracovnímu stolu s psacím strojem a čistým papírem a perem. Zdi pokoje jsou vyzdobené malbami větví s lístky a poupatky a taky barevnými ptáčky usedajícími na ty větve.

CESTA: Štěrková cesta, která vede mezi zrajícími zlatavými poli. Po každé straně je široký zarostlý příkop. Do cesty jsou zaryté pruhy a vymleté díry, jak tudy každý den projíždějí kočáry s koňmi nebo jak tady pasák přehání krávy na louku, která je za příkopy. Cesta je lemovaná košatými stromy, aby alespoň někde bylo chladněji, když sem den co den praží slunce.

Cesta vede z nedalekého města a vede kam až chcete, schovaná za křovinami a vysokou travou. Proto nevidíte, jak po ní jdou mládenci s buchtami zabalenými v šátku zavázaným na kusu klacku, který si opírají o rameno. Prozpěvují si a putují tudy do světa. Co všechno ta cesta ví? A kolik lidí po ní už prošlo?

ŘEKA: Začíná malinkým pramínkem vysoko v horách a stéká dolů po hoře a roste a roste, přitom si cestou bere vodu všude kolem. Najednou je z ní potok, který protéká podél louky, a na jejím konci se k němu přidává další potok. Je větší každým dalším potokem a najednou je z toho malého pramínku řeka. Mohutná široká řeka, která obtéká každý kmen a vezme sebou všechno, co jí skočí do cesty. Bouří se, začíná být nebezpečná, začíná mezi kameny tvořit víry a její nezakrotná síla vede bez možnosti úniku loďky přímo na ostré kameny. Je pánem a nikdo jí nemůže říkat, co má dělat.

Náhle ale už v ní nejsou kameny ani řeka není už tak bouřlivá a člověk, který přežije její smrtelné spáry, si myslí, že už si může oddychnout. Po chvíli klidu ale přichází pád. Řeka padá z vysoké skály dolů. Tvoří obrovskou záclonu ze skály a ukazuje krajině krásnou duhu. Vytváří velké jezero plné vody. Všechnu vodu, kterou řeka sebou od pramínku přinese, nechá tam, v jezeře. *Kateřina Stárková*

Dokončení

Tohle změní styl vašeho myšlení

Proč si ještě naše babičky vzpomínají (rády a s nostalgií), jak pomáhaly jako mladé starým lidem s nákupními taškami a smutní, že se dnes nic podobného neděje? Když tyto moudré ženy poslouchám, říkám si, že dnes už by žádná nemohoucí babička o pomoc ani nestála, protože by měla strach, že ji vlídný mladý člověk místo pomoci spíše okrade. Otázkou je opět

„Proč?“.

Kdybych chtěla pomoci neznámé stařence s taškou, pomalu abych se bála, že mě přetáhne holí a ani bych se díky vzrůstající kriminalitě nemohla její nedůvěřivosti divit.

Nevím, kolik lidí čte tyto noviny a když si představím, že jen zlomek z nich si přečte tento článek a pouze zlomek z toho zlomku si srovná priority a začne se chovat „vánočně“ po celý rok, je mi smutno. Doufám, že vy patříte do zlomku ze zlomku a že vás mé zamyšlení podnítilo k zamyšlení

Proč...? □

Šárka Rubášová